

кяна на Ючъ-Бунаръ и нѣщо парици. Вдовецъ билъ, дѣца нѣмалъ, само една сестрина дѣщерка, сжщо вдовица, му остаяла въ родѣтъ жива, и той я прибралъ въ къщата си. Естествено, тя му била и наслѣдницата. Вангелъ — така викатъ убийцата — подушилъ тая плячка и намислилъ да тури ржка на нея. Той, не се знай добръ дѣ и какъ, се видѣлъ и запозналъ съ наслѣдницата — забѣлѣжи, че Вангелъ е доста приличенъ момъкъ — и се убѣдилъ, че ѝ направилъ впечатление. Скоро подиръ това умира жена му. Плакалъ за нея, както се слѣдва. Заровили я. Вангелъ останалъ вдовецъ. Слѣлъ шесть мѣсеца той се вѣнчава съ ючъ-бунарката — сполучилъ да замрѣжи и ней и на чича ѝ очитѣ.

— Азъ знамъ останалото, издума мрачно Кардашевъ, — сбогомъ!

И той фана улицата Царъ Борисъ, за да прѣсѣче прѣзъ уличката Лавелѣ и да излѣзе при свети Кралъ.

— Наистина, мизерно, бѣблеше той ядосано... Азъ мисляхъ потресающа душевна драма, а излѣзе кокошарска история. Дяволъ ги зель! що за герои! Нѣматъ честолюбieto даже да мѣтнатъ какво-годѣ було отъ поезия възъ отчаянитѣ си рѣшения. Она си дава смъртъ, че изгубилъ имане, този я пѣкъ дава — за да го спечели. Дѣ трагедията? Гениитѣ на Шекспира и Шиллера би умрѣли отъ анемия на тая почва.

XI

Едно примѣждие.

Кардашевъ щеше още да расждава върху тая меланхолична тема, но видѣ ненадѣйно Каишева, че се за-